

af det skäl, att innehafvaren ovilkorligen bör hafva sig ålagdt att meddela *offentlig* undervisning i sitt ämne, hvilket ej är fallet med öfrige innehafvare af fasta docentstipendier, alldenstund deras ämnen tillika äro af en eller flere professorer representerade.

Jag får därför föreslå,

att Riksdagen ville bevilja ett anslag å 2,500 kronor årligen till ett fast docentstipendium i slaviska språk vid Upsala universitet med skyldighet för innehafvaren att offentligen undervisa och under de vilkor i öfrigt, Kongl. Maj:t kan finna lämpligt att bestämma.

Stockholm den 26 Januari 1883.

Adolf Hedin.

N:o 47.

Af Herr Hans Andersson i Nöbbelöf: Om ändring af § 15 i Kongl. förordningen den 24 Augusti 1877 angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.

Enligt 15 § i gällande förordning af den 24 Augusti 1877 angående försäljning af bränvin, skola rättigheterna för andra tillåtna utskänkningsställen än gästgifverier äfvensom minuthandelsställena i kommunerna af kommunalnämnden på offentlig auktion utbjudas för den af Konungens Befallningshafvande utsatta tid, åt den eller dem, som åtaga sig afgift för högsta kannetal, med rättighet för kommunalnämnden att pröfva de anbud, som dervid göras, och dem med afseende ej mindre å de bjudandes behörighet och tjenlighet än äfven å den erbjudna afgiftens belopp, antaga eller förkasta; meningen med den åt kommunalnämnden sålunda uppdragna pröfningsrätt lärer väl, såsom mig synes, icke vara annan än den, att vid valet mellan flere bjudande nämnden bör antaga den person, hos hvilken de i nämnda

förordnings § 6 omförmälda egenskaper företrädesvis anses förenade och i hvilken hand följaktligen mer än i de andras utöfningen af försäljningsrätten icke kommer att störande inverka på sedlighet och allmän ordning, äfven om den af samme person erbjudna afgift är mindre än hvad en eller flere bjudit.

Nu tillgår emellertid, enligt hvad till min erfarenhet kommit, ej sällan så att, vid sidan af hvad som sker offentligen, en spekulant gör aftal med kommunalnämnden, att han skall till nämndens förfogande ställa antingen visst, stundom rätt betydligt belopp penningar eller ock viss andel af blifvande vinsten, hvarefter, utan hänsyn dertill att annan eller andra lika behöriga eller lämpliga personer åtagit sig afgift för vida högre kannetal, nämnden antager anbudet af den, med hvilken, på sätt nämnt blifvit, aftal skett.

Nämndens beslut grundas sålunda icke på samvetsgrann pröfning af de bjudande personernas större eller mindre lämplighet, utan på utsigt till vinst för kommunen, hvilken vinst blir större i samma mån som det allmänna förlorar på den erbjudna ringare afgiften. Med mera utbredd kännedom om det af mig beskrifna förfarandet, skall det utan tvifvel snart nog inträffa, att inom flertalet af kommuner på landet man begagnar den kommunalnämnden tillerkända pröfningsrätt såsom medel att bereda kommunen en penningevinst, som alldeles icke varit af lagstiftaren afsedd och som helt visst icke kan annat än leda till en ökad förbrukning af spritdrycker.

Jag föreställer mig, att denna origtiga tillämpning af kommunalnämndens pröfningsrätt, som, efter hvad jag tagit mig friheten anföra, ej sällan förekommer, icke bör tillåtas fortfara, och får jag därför anhålla,

att Riksdagen för sin del beslutar sådan förändring af lydelsen af 15 § i ifrågavarande förordning, att kommunalnämnden vid pröfning af der omförmälda anbud icke må antaga sådant af dem, som åtagit sig anbud för lägre kannetal, i annan händelse än att den eller de, hvilka gjort högre anbud, befinnas icke vara behöriga eller tjenliga i enlighet med hvad 6 § nämnda förordning omförmäler.

Om remiss till behörigt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1883.

Hans Andersson,
Nöbbelef.